

Sommeren er forbi nu ... Ugebrev nr. 12, 30. august 2000

Og den nærmest fløj af sted. Vi står på landingsbanen. FAXI3 er lige landet. Et par geologer, som har arbejdet nord for Danmarkshavn, smutter ud og skal lige se det sted, hvor de er dumpet ned. Piloten tjekker maskinen, mens vi andre pakker kasser, gasflasker, rygsække og andet rod ombord. Vi er alle en del af teamet, og det kører bare. Så, efter et par minutter er vores samarbejde ovre. Vi er nået til det tidspunkt, hvor der skal siges farvel. Vi er fem, der skal af sted, mens syv bliver til den bitre ende. Det er ikke helt let. Thomas og Charlotte skal have et knus, Aka et klap på skulderen og Phillip et håndtryk. Sådan skal det bare være. Et tæt samarbejde og samliv over en hel sommer er ved at være slut, og når vi ses igen, er det under helt andre forhold. Det bliver aldrig det samme igen! Vi går ombord og ruller hen i den rigtige ende af startbanen. Så kommer der tryk på motorerne. Det giver et ryk i maskinen, vi suser af sted, og så løfter vi os hurtigt op over Zackenberg og Young Sund og Clavering Ø, og vi er på vej hjem.

De tilbageblevne skal lukke stationen ned. Der er stadig nogle få målinger, der skal udføres som en del af den biologiske og hydrologiske miljøovervågning, men de følgende dage, vil væsentligst bestå i oprydning og nedlukning af stationen. Det er et garvet team, som ved, hvad de skal, og det er godt, for de sidste naturlige ressourcer er for længst opbrugt, og nu foregår arbejdet helt og holdent på rygmarven. Den 1. september afgår så sidste fly fra Zackenberg i denne sæson, og så får moskusokser, lemminger og ræve igen fred og ro.

I flyet sidder jeg og tænker tilbage på sæsonen. På den dag, hvor Hans Pedersen fra DR var i gang med at interviewe mig på kanten af en lille bæk, og hvor vi begge blev distraheret af en ravn, som fløj tæt hen over hovedet på os og lavede fuldstændig kuk i vores snak. Om den dag, hvor Lars Thomsen og jeg gik til toppen af Aucellabjerget, og sad på toppen og kiggede ud over Nordøstgrønland og blev lykkelige på samme tid. Og om den dag, hvor jeg efter tre dages arbejde med influenza var så udmattet, at jeg ikke kunne komme ud af sengen. Og om sejlturen til Daneborg, hvor vi mødte hvalrosser på en isflage. Og først og fremmest om samarbejdet med mine kollegaer i logistikken, og om de hyggelige stunder om aftenen med en kop kaffe på vest siden af messen med udsigt til en sol, som går ned over Zackenberg. Om nogle timer er det ovre. Familien har lovet at møde op i Kastrup Lufthavn, og så skal vi lære hinanden at kende igen, og problemerne, som kommer op på forældremødet på Måløv Skole skal overtage pladsen fra problemerne med den ringe radiokommunikation i ødemarken, med for meget sediment i drikkevandet osv., osv. Det bliver fint.

Vi lander i Mestersvig. Herfra går turen videre med Metro til Island, og når først vi er kommet derned, er vi under forhold, hvor forsinkelser på fly måles i timer og ikke i dage. Det er der noget trygt ved. Vores bagage bliver vejret ind. Vi suser endnu engang ud af en startbane, og kort tid efter ligger Nordøstgrønland som en silhuet bag os.

Det har været en rigtig god sæson ved Zackenberg, og det er rigtig godt, at den er slut nu.

/Morten Rasch